

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

SSN Anna Owczarek

w sprawie ze skargi W.M.
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem
Sądu Rejonowego w K. z dnia 28 lutego 2013 r., sygn. akt I Ns .../12
wydanym w sprawie z wniosku W.M. i J. M.
przy uczestnictwie [...] o rozgraniczenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 9 listopada 2016 r.,
zażalenia wnioskodawczynie (skarżącej)
na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 6 kwietnia 2016 r., sygn. akt I 1Ca .../16,

1) oddała zażalenie

**2) przyznaje adwokatowi A. Ś. od Skarbu Państwa Sądu
Okręgowego w K. kwotę 240,- (dwieście czterdzieści) złotych
powiększoną o należny podatek VAT z tytułu udzielenia skarżącej
nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę W.M. o wznowienie postępowania w sprawie o rozgraniczenie, zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w K. z dnia 28 lutego 2013 r. w sprawie I Ns .../12. Odrzucenie skargi nastąpiło na podstawie art. 410 k.p.c. ze względu na to, że nie została ona oparta na ustawowej podstawie wznowienia postępowania.

W zażaleniu pełnomocnik wnioskodawczyni ustanowiony z urzędu zarzucił Sądowi naruszenie w zaskarżonym postanowieniu przepisów postępowania, tj. art. 410 § 1 k.p.c. przez niezasadne przyjęcie nie oparcia skargi na ustawowej podstawie; art. 403 § 2 oraz art. 401 pkt 2 k.p.c. przez ich niezastosowanie, a także art. 407 § 1 k.p.c. przez uznanie uchybienia przez skarżącą terminowi na złożenie skargi w związku z pojawieniem się nowych okoliczności. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przyjęcie skargi o wznowienie postępowania oraz zasądzenie na rzecz pełnomocnika z urzędu należnego wynagrodzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 401, 401¹, 403 i 404 k.p.c. są wskazane podstawy wznowienia postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem. Jak zasadnie wskazał Sąd Okręgowy, skarżąca wnosząc ponownie skargę o wznowienie postępowania nie odniosła się w niej do żadnej z ustawowych podstaw wznowienia, próbując wykazywać, że w sprawie o rozgraniczenie gruntów doszło do nieprawidłowej oceny przeprowadzonych dowodów, a to nie jest podstawą wznowienia postępowania. Nawet chcąc, jak rozważa to Sąd Okręgowy, poczytać wypowiedź zgłoszonego nowego świadka za nową okoliczność w sprawie, która mogła mieć wpływ na wynik sprawy, to niespełniona jest kolejna przesłanka wznowienia, jaką jest trzymiesięczny termin do wniesienia skargi od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia (art. 407 § 1 k.p.c.).

W zażaleniu pełnomocnik odwołuje się do treści skargi (datując ją w uzasadnieniu na dzień 5 maja 2026 r.), zarzucającej postanowieniu Sądu z dnia 28 lutego 2013 r. orzekanie na podstawie nierzetelnej opinii biegłego oraz niewiarygodnych zeznaniach świadków, pozbawienie skarżącej możliwości

należytej obrony praw i pojawieniem się nowych okoliczności, dotąd nieznanymi, przed upływem pięciu lat od uprawomocnienia się tego orzeczenia. Twierdzeniom tym towarzyszy obszerne uzasadnienie, które jednak pozostaje bez wpływu na słuszność stanowiska zajętego przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym postanowieniu. Z ustaleń dokonanych w sprawie o rozgraniczenie wynika, że rozpatrzone zostały przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie wszystkie okoliczności oraz przeprowadzone i ocenione dowody, które łącznie doprowadziły do wydania postanowienia, stanowiącego obecnie prawomocne orzeczenie kończące postępowanie w sprawie. Postępowanie o wznowienie prawomocnie zakończonej sprawy ma charakter wyjątkowy i jest przez przepisy postępowania szczegółowo uregulowane. Ma także ugruntowane orzecznictwo i wyraźne poglądy doktryny.

Nie sprzyjają one argumentom pełnomocnika skarżącej, starającego się dowodzić wystąpienia kolejnych przyczyn, z powodu których postanowienie Sądu *in meriti* było wadliwe ze względu na sposób prowadzenia postępowania i nieudolność zachowania skarżącej działającej bez pełnomocnika. To samo przez się oraz subiektywne poczucie krzywdy skarżącej nie stanowi wystarczającej przesłanki do wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania. W zaskarżonym postanowieniu Sąd Okręgowy zasadnie odwołał się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, zwłaszcza do postanowienia z dnia 24 lutego 1999 r., III KKN 184/98, w którym akcentuje się zasadę niewzruszalności prawomocnych orzeczeń sądowych i wyjątkowość skargi o wznowienie postępowania, wąsko rozumianej. Na poparcie zasługuje również stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w postanowieniu z dnia 6 czerwca 2012 r., IV CZ 5/12, według którego ocena zachowania terminu do wniesienia skargi przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c. wymaga wcześniejszego ustalenia, że skarga została oparta na ustawowej podstawie wznowienia, gdyż początek biegu terminu zależy od konkretnej przyczyny wznowienia. Z ustaleń, powtórzonych także w uzasadnieniu skargi wynika, że informacja o nowych okolicznościach w sprawie została powzięta przez skarżącą już w kwietniu 2015 r., a więc późniejsze utwierdzanie się tylko w przekonaniu, że mogłyby one posłużyć do wznowienia postępowania nie może prowadzić do przesuwania się tego terminu w celu

dopełnienia trzymiesięcznego terminu przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c. Innymi słowy, termin przewidziany w powołanym przepisie do wniesienia skargi o wznowienie postępowania powinien być liczony od chwili powzięcia informacji o nowych okolicznościach, które mogą być podstawą wznowienia, a nie od chwili, w której strona uznała się za przekonaną co do wystąpienia tych okoliczności i złożenia wniosku.

Mając powyższe na względzie należało na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o wynagrodzeniu należnym nieopłaconemu pełnomocnikowi skarżącej ustanowionemu z urzędu na podstawie § 16 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r. poz. 1801).

jw

kc